

uvítala Věrka Bělehrádková příjemnou intonací a stupňováním síly hlasu všechny přítomné ve velkém sále CVC Lužánky, „a teď předávám slovo Janu Budařovi a Eliščin bandu“, dokončila. A koncert plný energie a vtipu začal! Odměna pro účastníky hned ze začátku. Pohupovali jsme se, vlnili se a dupali do rytmu. Po skončení jsme příjemně naladěni vyтанčili ze sálu a šli plnit úkol dobře se vyspat, neboť v pátek ráno začínají tříhodinové tvůrčí dílny, takže energie bude jistě třeba.

Každý si mohl vybrat dle svého vkusu. V nabídce byly dílny současného tance s Martinem Dvořákem, Veronikou Kolečkářovou a Zitou Pavlišťovou, tai-chi, africký tanec, metoda Pilates i bubnování. Někdo odcházel nadšen, někdo méně, někdo unaven, někdo plný energie a chuti pokračovat. Pokračovat se bude ale zase až v sobotu. Nabídka je stejná, takže kdo zvolil špatně, může si vybrat něco jiného, a kdo byl spokojen, může si seminář zopakovat.

Teď se ale přenesme do divadelní atmosféry a soustředíme se na festivalové choreografie a pohybové hry. „Já, když jsem v divadle, tak vždycky zametám,“ záhadně uvedla první blok představení Jitka Semotanová („konferenciérka“). Snažila se o navození charakteru přichozí choreografie, což bylo příjemné. Tančila, hýbala se i mluvila zároveň. Snad až rušivě ale působila její nedbalá výslovnost a to, že se při uvádění choreografií otáčela zády k divákům. K zaslechnutí tak byly vždy jen fragmenty celých vět, které mi nijak nepomohly k vytvoření představy o tom, co přijde. Škoda, že tak její invence přišla vnívatel a že divák věděl jen chvilkami, co bude následovat.

Na festivalu se představilo 16 různorodých věcí. Od tance, přes pantomimu a pohybo-

vé divadlo, až po jakýsi muzikál. Dokonce mezi pohyb zabloudila i činohra. Že by si spletla pojem pohybové divadlo a činoherní divadlo? My tanečníci neposoudíme, jestli byla dobrá či ne. Tak snad příště zabloudí do opravdu činoherní přehlídky, aby měla adekvátní konkurenci a pravdivé hodnocení. Pohybové-tanečních představení bylo hodně, avšak ne všechny byly kvalitní a zajímavé. Páteční den jsem si velmi užila tři choreografie: *Nedívat se nahlas a Paní* (ZUŠ Mikulov) a *Jsem v tom?* (Chores, Roztoky u Prahy). Bavily mě od začátku až do konce, drobné chybičky jsem odpustila, protože ve mně cosi zanechaly. V sobotu jsem rostla údivem a nadšením při choreografii *Dotčení se* (Malé taneční seskupení, Brno), *Bobky a grcky* (Divadlo Přečhod, Mikulov), *Druhá strana dveří* (Cyranovy boty, Brno) a *V bludštin mého srdce* (Hop, hop, Polsko). Na všech těchto představeních byla patrná svědomitá práce, několik skvělých nápadů vkusně pospojovaných do celku, jakož i zajímavé rekvizity a práce s nimi. Na tanečnicích bylo vidět, že ví, co, jak a proč tančí, a většinou mezi nimi panovalo mrazivé napětí, které diváky přesvědčilo, že i když tančí každý za sebe, tančí vlastně všichni dohromady. Další díla mě buď zaujala jen něčím (kostým, scénou, hudbou...), nebo naopak ničím. Pokaždé se stane, že se objeví dílka, která do charakteru festivalu nezapadají, anebo jsou nevýrazná a nic v divákovi nezanechají. Stalo se to i tentokrát. Alespoň tak mohla více vyniknout ta skutečně dobrá tanečně-pohybová představení. Náзор každého diváka na jednotlivá představeníčka, ať už byl jakýkoliv, pak mohl zaznít na diskusi, která se konala po jednotlivých tanečních blocích (celkem byly čtyři). Diskusi vedla studentka JAMU, oboru dra-

matická výchova. Bohužel to ale asi nebyla úplně šťastná volba. Slečna, byť velice příjemná a moderování diskusí jí šlo výborně, byla až moc systematická a analytická, ve všem hledala jakýsi „příběh“ a nedokázala připustit, že v tanci nemusí být vždy něco popisného a jasného. Tanec je přece, stejně jako malířství nebo některé hudební žánry, spíše abstraktní umění. Spousta představení byla zajímavá z hlediska pocitů, které vyvolávala, a z hlediska kompoziční hry. Diskuse však byla od těchto témat odvedena vždy jinam. Otázky typu: *O čem to bylo? Jaký jste v tom viděli příběh?* působily na některé účastníky až příliš svazujícím dojmem. Ale diskuse byly vždy velmi živé a smělé. Myslím, že každá z nich měla smysl. Někteří během ní změnili názor na danou věc a všichni odcházeli obohaceni o pochvaly či nějaké vysvětlení a ujasnění. Je třeba říct, že to organizátoři vymysleli moc dobře.

Festivalu se zúčastnily dvě zajímavé osoby, které bavily diváky v době přestávek nebo když se upravovalo jeviště. Byla to jednak jakási kapsářka, jež měla ve svých šatíčkách nespočet kapes, a v každé se něco nacházelo. Treba oříšky, bonbóny, čokoláda nebo také pravá pálenka. Tou druhou osobou byl černoch, který nabízel ručně vyrobenou bižuterii, sváděl festivalová děvčata a občas své šperky prodával za pouhou hubičku.

Nadělení tak bylo nejen oficiálním mezinárodním festivalem (vystoupila i jedna polská tanečnice), ale i místem, kde se zabydlel smysl pro humor, kde se vytvořila nová přátelství a myslím, že i pozvánky k zajímavé spolupráci.

Tešme se tak na nabídku dalšího ročníku Nadělení v pohybu, které jistě opět přinese nové a nové zdroje inspirace.

Lucie Brňková

Odras mé touhy

Celovečerní představení tanečního souboru *PRIMA/ERA* ZŠ Praha Petřiny – jih se konalo dne 1. prosince 2007 v pražském divadle Komédie v rámci večera věnovaného Haně Pivcové (1932 až 2004), zakladatelce souboru, začne Jarmily Jeřábkové. V zajímavém a náročném programu se představily všechny tři skupiny, základní, dívčí i dětská v počtu 26 dívek ve věku od 5 do 30 let. Hlavními nositelkami myšlenky oslavit svou dlouholetou učitelku byly ovšem členky nejstarší základní skupiny – jádra souboru. S udivující stylovou duncanovskou čistotou dívky zatančily *Moravské dvojčepy* (Možnost, Jablko, Věneček, Hoře, Na tej naší střeše) Antonína Dvořáka v choreografii Hany Pivcové. Prokázaly, že i dnes má vzorný, oduševnělý a múzický taneční projev velkou hodnotu a scénickou půso-

bivost. Z choreografií své učitelky zařadily do programu ještě její *Preludium, allegro ben ritmato e deciso* George Gerschwina a *Kankán z přehery k opeře Orfeus v podsvětí* Jacquese Offenbacha. Zbytek programu tvořily choreografie členek základní skupiny souboru. *Tajemství kouzelných masek* na hudbu J. Francaixe, *Lavičku* na hudbu E. Schulhoffa a *Ztracenou lásku* na hudbu P. Glasse vytvořila Z. Bartošová, *Potopenou katedrálu* C. Debussyho a *Elice pelce kotrmelce* s dětskou skupinou vytvořila Š. Šmejkalová, *Až bubny utichnou* na hudbu L. Schifrina vytvořila E. Doláková, *Flegmatiky* na hudbu J. Stívina a *V mlbách* L. Janáčka vytvořila B. Kroupová (sloovou skladbu sama zatančila) a *Tancem ovládanou* na hudbu skupiny Los Malagueños vytvořila a sama zatančila M. Koritenská.

Vysoká úroveň představení *Odras mé touhy* spolu s mimořádným tvořivým potenciálem (není obvyklé, aby v poměrně nepočetném tanečním souboru vyrostlo pět úspěšných choreografek), výběr hudby, zajímavých témat a navíc velmi zdařilé kostýmy, to vše poskytlo zcela zaplněnému hledišti divadla Komédie skutečný umělecký zážitek. *PRIMA/ERA* svým představením vzdala důstojný hold své učitelce Haně Pivcové a naplnila myšlenku, kterou vložila do základů souboru:

ztvárňovat starou i soudobou, klasicistickou i moderní hudbu a rozvíjet umělecké tradice duncanovského směru, který ovlivnil taneční vývoj u nás především zásluhou Jarmily Jeřábkové.

Bohumír Čekolák

